

ПРОСТИЙ ГРОМАДЯНИН

Простий громадянин, без орденів,
Лиш гудзики у мене на мундирі,
Почесних звань також не заслужив,
Живу, як всі та з усіма у мирі.

Від сходу сонця аж до темноти
Летять роки, минають ювілеї,
В теплі купаюсь сонця й доброти □
Це всі мої життєві привілеї.

Все, що судилося мені, було,
А доля, може, ще щось подарує,
Траплялось, що й заслужено везло,
І сподіваюсь □ знов не розчарує.

Спокійно на душі, бо сів я
У розсипну добра дрібні мачинки,
Приймала їх паруюча рілля,
То ж будуть пиріжки в святки узимку.

Не у рожевих хмарах – наяву,
Отак мені □ ні холодно, ні жарко,
І я щасливий з того, що живу,
Ще й підвечеряю бува під чарку!

Без орденів я далі буду жить,

Віддавшися цілком на волю долі,
Благословлю прожиту кожна мить,
Хай новий день проходить лиш поволі.

Серед заслуг одним і дорожу □
Що за роботу погляду кривого
Ще не було, без цього я ходжу,
Тому і далі не боюсь нічого.

Анархії, признатися, боюсь,
Бо гіршого від неї я не знаю,
Люблю порядок, ось йому корюсь,
А безпорядків завжди уникаю.

Такий звичайний я громадянин,
Мені нічого зайвого не треба,
Без пафосу, свого народу син,
Зірок ніколи не знімаю з неба.

Лише завжди була б зі мною ти,
Як ці роки, що прожили з тобою,
Бузком красуйся, пахни і цвіти,
І хай життя здається нам весною.

А для мого народу доля теж
Прихильною хай буде повсякденно,
Таке ось щастя без умов і меж –
Людське, звичайне і цілком буденне.

Про що такий, як я, громадянин
Тихенько сміє мріями втішатись?
Упевнений, що всі ми, як один,
У мирі вправі кожен день стрічати.

Дата написання вірша: 2021-01-18